Ч. 246 Четвер 3 (15) падолиста 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Справи парляментарні.

Реформа виборча виходить знов на перший плян справ парляментарних і політичних розправ в Австриї. Конференциї над сею реформою, переведені поміж членами Правительства а мужами довіря клюбів парляментарних посувають справу наперід, а хоч не осягнули ще остаточного результату, однак він уже значно збlimзив ся. Після справозданъ і комунікатів, що появляють ся в часописях віденьских, справа реформи виборчої представляє ся тепер так:

N. Wiener Tagblatt каже між иншим, що дві вісти, ширені всюди, суть зовсім неправдиві. По перше неправда, що виготовлене нового проєкту виборчої реформи повірили п. Міністрови віроісповідань і просьвіти, бо дотичні праці має в себе п. Міністер справ внутрішних Бакеґем. По друге, неправда і то, що проєкт мають передовсім предложити Соймам, щоби сказали свою гадку.

Що-до самої засади виборчої реформи N. Wiener Tagblatt дає такі поясненя: „Іде іменно о прилучене нової куриї до істнуючої конституциї і то в такий спосіб, щоби на випадок ухвали дотичного проєкту правительственного, вибори до сеї куриї могли відбути ся без розвязаня Палати посольскої, що тепер радить. Можна здогадувати ся, бажати і мати надію, що представителі нової куриї Палат робітничих, що мають утворити ся на підставі приналежности до каси хорих, в числі 20 до 23, займуть місце в Палаті посольскій вже в осени слідуючого року. Розуміє ся, що пасивне право вибору в тій куриї не буде звязане з условєм належаня до каси хорих. Найпізнїйше до двох тижднів новий проєкт буде предложений провідникам партий, щоби їм дати нагоду заняти становище відповідне клюбам парляментарним. В інтересї скорого полагодженя реформи, можна сподївати ся, що засади проєкту не будуть нарушені, лише можуть декотрі постанови змінити ся.

О становищи ґр. Гогенварта до справи виборчої пише N. fr. Presse так: Ґр. Гогенварт ще в початках нарад над реформою виборів пояснив подрібно і припоручив свій проєкт реформи оголошений ще в марті. Однакож проєкт сей стрітив в дискусиї на опір а ґр. Гогенварт заявив тогди, що він не настає на то, щоби єго проєкт принято, котрого не предложив в формі позитивного внесеня; він готов згодити ся і на инший проєкт, скоро буде видїти, що той проєкт єсть можливий до приняття. Лиш на одну засадничу точку мусить поставити специяльну вагу: Коли єсть намірене остати ся і дальше при теперішній ординациї виборчій з єї репрезентациєю всіляких ґруп інтересів, тогди він спротивив би ся тому, коли-б була охота додати до істнуючих курий ще й курию не маючу нїякої власности.

В дальшім ході нарад — каже N. fr. Presse — згоджено ся на то, щоби виготовити проєкт, котрий надавав би право голосованя робітникам промисловим а то без потреби утвореня Палат робітничих, отже не дорогою посередних виборів, лиш дорогою виборів безпосередних, без окремої куриї робітничої. Рівночасно взято під обраду гадку знаходячу ся вже в начерку реформи, виготовленім правительством, іменно гадку заведеня безпосередних виборів в громадах сільских — але що против тої гадки підняла ся опозиция з деяких сторін, то була охота полишити сю справу до порішеня соймам краєвим, чи в данім краю мають переводити ся вибори з громад сільских безпосередно, чи через правиборців. Зачувати, що в справі засадничої точки введеня робітників промислових до обєму істнуючої репрезентациї інтересів в спосіб, відповідаючий наведеним услівям, єсть вже проєкт, котрий має вигляд, що вже в найблизшім часї узискає на конференциї одобрене членів правительства з мужами довіря клюбів парляментарних. Проєкт сей єсть ще тайною конференциї; він представить ще не одну трудність, але єсть надія, що всяка трудність буде поборена.

Fremdenblatt говорячи о становищи ґр. Гогенварта до реформи виборчої каже: „Ґр. Гогенвартови ходило, здає ся, головно о то, щоби зарадити тому, аби через утворене окремої катеґориї виборців, не маючої нїякої власности, социяльна борба межи клясами посїдаючими а непосїдаючими не була формально втягнена до постанов конституциї“.

Друга справа, яка у великій мірі займає парлямент і єсть для народів нашої держави дуже великої ваги — то проєкт закона карного. Проєкт той визвав був, як звістно, дуже широку ґенеральну дискусию і до него зголошено множество поправок, так, що коли-б вело ся дебату над всїма тими поправками, то дебата могла би й кілька лїт потягнути ся. Президия палати послів казала уложити друкований спис тих поправок, які внесено до поодиноких параґрафів, і показало ся, що тих поправок єсть аж 916. Майже третя часть тих поправок походить від пос. Пернерсторфера, а коли єму єго фізичні сили позволять, то він в специяльній дискусиї буде мусів мотивувати

---

2)

Месть Фелїкса.

Гумореска А. Вільчиньского.

(Дальше).

— Фельку! — кликнув хтось на него, а рівночасно сильна рука вхопила єго за плече — куди так гониш, як бішений?

— Дай менї спокій, я тепер як скажений пес, не підходи до мене, бо вкушу....

— То добре, кусай, бо й я такий самий! — каже молодий ще і дуже пристойний мужчина. — Знаєш, мій старий виповів менї нинї місце від першого в своїй канцелярії. Каже: ви не пильнуєте ся, приходите до бюра не виспані і без памяти, справи залягають цїлими тиждням, так дальше не може бути, сторони нарікають.... Ну, бачиш, чи то не скот!

— А що менї до тебе і до твого адвоката? Розходіть ся.... або не розходіть ся, менї все одно.

— Ну, але я тобі кажу, від чого я скажений, а ти від чого?

— З чого менї подобає ся, що тобі до того? Іди собі до чорта лисого і дай менї сьвятий спокій!

— Чекай но, не втїкай.... Вважаєш так, ти скажений і я скажений, то може би ми того хробака залляли, але так, знаєш! Ну?

— Справдї! — відповідає Фелько і випростовує ся — то незла думка. Добре хробака залляти. Маю пять риньских і щось....

— А я маю з десять, уважаєш, чорт їх побери.... ну згода?

— Згода, підемо під Коропа.

— В двійку.

— Нї, в двійку мало — каже артист. — Треба взяти Бабька, Дорка і Пипця і того старого шляхтича, що фацециї оповідає.... Скучний чоловік і розлізлий, але пє, як помпа, і часом має незлї концепти. Я єго люблю....

— Та й я люблю, вважаєш.... отже ходїм.

Ідуть оба з фантазиєю десператів, а що дорога випала коло каменицї, в котрій жив артист, то він стає перед брамою.

— Слухай — каже нараз до пана Тадея, адвокатского конціпієнта — я маю ту ще одного приятеля, що жиє в тій каменици; треба єго взяти з собою.... Він як раз до гулятики сотворений, кажу тобі, знає кожду діру у Львові, а веселий лобур....

— Добре, а є дома?

— Є на третім поверсї, мешкає у своячки, котра має робітню біля.... Знаєш, Тадзю, скочно до него і скажи єму, що ту жду, най зараз іде.... Зачекай, варяте, куди летиш? Атже не знаєш, як називає ся....

— Ну, як?

— Альойзий Капустиньский, суплент ґімназияльний. Підеш на третій поверх, двері напротив сходів, де є робітня панї Копитковскої — тілько спровадь єго конче.

Тадей скочив до брами, а в очах артиста заблисло дивне сьвітло радости....

— Не можу що иншого зробити, то хоч їй дошкулю, пішлю їй з шістьох.

Пан конціпієнт був за хвилю вже на третїм поверсї, а що показані двері не були замкнені, відразу вступив до широкої салї, на серединї котрої стояв великий стіл, а вколо него кільканайцять працюючих дївчат. Дві лямпи з бляшаними умбрами кидали ясне сьвітло на нахилені над роботою головки, котрі в тій хвили нараз піднесли ся, простягаючи шиї, як головки писклят у гнїздї, коли мати надлетить з жиром.

— Ту. А чого ви собі бажаєте? — відзиває ся наша знакома, а тїтка Стефки і підносить ся на кріслї.

— Я хотів бачити ся з паном Капустиньским, свояком панї, що ту мешкає.

Імость подивила ся на него з під лоба і з великою повагою сїла знов на крісло та відповіла досить байдужно:

— Ви певно помилили ся, ту не мешкає нїякий Капустиньский і такого своякa я не маю.

Панни почали стиха сьміяти ся, що нашого посла троха засоромило, однак не втратив відваги і каже знову:

— Прошу панї, то не може бути. Маю дуже добру відомість, що він справдї ту меш-

не менше лиш 350 поправок. По сім слідують чотири Молодочехи, а вкінци і посол Кронаветтер з найбільшим числом тих поправок. На пос. Слявіка і Вашатого припадає по 101, на пос. Сляму 91, на дра Кронаветтера і Пацака по 81. Зі всіх инших послів не поставив ніхто більше як 15 поправок. Многі з них додали до своїх поправок короткі мотиви, котрі видруковано також в списі. Спис той творить спору книгу.

Постійна комісия для кодексу карного вибрала онигди своїм предсідателем пос. Фандерлика а его заступником пос. Нічого і утворила підкомітет, котрий має радити над всіма поправками внесеними до кодексу карного підчас специяльної дебати.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засіданю клюбу сполученої лівиці німецкої повитав бар. Хлюмецкий ново вибраний виділ зложений з 9 членів і зазначив, що до сеї нової орґанізациї не спонукали клюб ані ослаблене довіря до обох остаючих в кабінеті міністрів, ані не то, що мов би провід політичний дра Пленера не міг бути всесторонний. Др. Пленер позістане як і давнійше духовим проводиром партиї, за котрим она з повним довірєм буде поступати. Міністер Пленер подякував за висказане довірє і висказав переконанє, що партия его мимо всяких трудностий не зійде з вибраної дороги і буде заступати свої інтереси при великім ділі реформи, особливо же при реформі податків і виборів.

На суботнішнім засіданю поставив був пос. Ґесман, антисеміт, інтерпеляцию, в котрій зробив N. fr. Press-і закид, що она за часів Стамболова брала субвенцию від болгарского правительства. На то одержала згадана ґазета і оголосила письма від президента міністрів Стоїлова, мін. Начовича і шефа тайної канцеляриї князя Фердинанда, Станцьова, в котрих доказує ся, що то все неправда.

Цар Николай II. видав маніфест до фінляндского народу, в котрім прирікає торжественно, що удержить в цілости і ненарушимо всі привилеї і надану Фінляндиї конституцию.

З Мадриду доносять, що султан мароканьский вислав посольство до Іспаниї, котре везе 400.000 долярів відшкодованя военного і просьбу, щоби не напирано на дальшу виплату, доки аж край не успокоїть ся. Султан вислав войско до Маракеша для усмиреня там ворохобні.

Новинки.

Львів дня 14 падолиста.

— Відкритє покладів соли. Міністерство скарбу зарядило ще перед роком, щоби в камеральних добрах Туря велика коло Соколова під Стриєм глядано за каїнітом. Верчене, що дійшло доси до 600 метрів глубини, дало надсподіваний вислід. Именно відкрито дуже богатий, бо звиж 70 метрів грубий поклад, містячий в собі 75% камінної соли. Дальше верчене перервано тепер тому, що загвоздив ся свердел.

— Загадочна справа. На стациї в Угерску дня 8 с. м. переїхав поїзд зелізниці кондуктора Андрія Лукашевича зі Стрия, котрий вертав разом з жінкою зі Львова. Здогадують ся, що Лукашевич кинув ся сам під колеса, але з якої причини, покищо не знати.

— Іспит кваліфікацийний. На просьбу сторін інтересованих нотуємо, що іспит кваліфікацийний на учителів (учительок) шкіл народних, перед комісиєю екзамінацийною в Тернополи в днях 1 і 2 жовтня зложили: Александра Студиньска, Мария Тененбавм, Теофиля Любович і Андрій Крохмалюк.

— Огні. В Чертежи в жидачівскім повіті був дня 26 жовтня огонь. Семилітний хлопець Луць Антонів бавив ся коло стодоли сірниками і підпалив стодолу. Від того огню погоріло чотирох необезпечених господарів, котрі за кілька годин зійшли зовсім на біду, бо хтось не дбав о то, щоби малий Луць не дістав в руки сірників.... — В Залучу над Черемошем на фільварку д-ра М. Криштофовича згоріли три стирти збіжа, вартости з 10.000 зр. Огонь вибух мабуть від іскри льокомобілі. Шкода була обезпечена.

— Хлопячі збитки. В Пільзні напали два хлопці, 12-літний Войтіх і 13-літний Франц Пілфисек на одного 10 літного школяря Володислава Секиру, звязали его, заткали ему хусткою уста і кинули на лід в ставі в місци, де була слабо примерзла полонка. Під Секирою заломив ся лід і хлопець був би певно потонув, если-б его не витягнув якийсь чоловік, що случайно переходив по при став. Пільзненьский суд повітовий засудив обох виновників за намірене убийство: одного на три, другого на шість тиждні арешту, а окружний суд потвердив сей засуд. Дальшої апеляциї не було вже для засуджених; однако їх оборонець предложив цілу справу ґенеральному прокураторови, а сей вніс в обороні права перед касацийний трибунал жалобу неважности. Трибунал рішив, що не вияснено причини справи, що повітовий суд нарушив законі поручив окружному судови в Пільзні перевести нову розправу.

— Сім чверток турецких дукатів, або як дістав ся мельник до Іванової хати. Із Снятина пишуть нам: „В ч. 240 „Народ. Часописи“ була згадка про найдений в Трійци, повіта снятиньского, скарб складаючий ся з сімох чвертий старих дукатів, походячих мабуть з часів турецких нападів. Про сей скарб доношу вам то, що я тут розвідав. Закопані дукати, котрих доси ніхто ані одного не видів, знайшов мельник, а річ була така: Мельник, що служить на обшарі двірскім в Трійци, Німець, котрого имени я собі добре не затямив, копав щось коло млина і докопав ся якоїсь скрині та попросив чотирох людий, щоби помогли ему занести ту скриню до хати. Там отворивши єї мав він знайти в ній дукати і сказав тим господарям, що мусить їхати до Відня, щоби там виміняти найдені гроші. До дня 24 жовтна с. р. їздив він дійстно три рази, а приїхавши з Відня, заплатив тим людем, що ему помагали нести скриню, по 100 зр. і наказав, щоби нікому нічого не говорили, а дістануть ще по 100 зр. Два тижні тому назад, в неділю зібрали ся ті помічники в коршмі, а там підпивши собі так розбалакали ся, що стали аж про найдений скарб розправляти. На то надійшов жандарм, а почувши, о що річ іде, взяв тих людий зараз до протоколу, а відтак і зробив ревізию у мельника, але не знайшов дукатів, лиш якийсь золотий перстень і бразелетку, котрі то річи оцінюють на кілька тисячів зр. Мельника і его помічників повели зараз до суду в Заболотові і там замкнули до Іванової хати. При протоколі в суді сказав мельник, що ті дорогоцінности найшов разом з дукатами, але що ті дорогоцінности походять з найновійших часів, то насуваєсь підозріне, що цілий скарб походить з крадежи. Дальше мав казати мельник, що одного разу прийшла до него знана в селі „ворожка“ і просила его, щоби він позволив їй зараз молоти, а она за то покаже ему, де в земли лежить закопаний скарб. Він послухав єї і зараз на другий день взяв ся копати. Річ майже певна, що згаданий скарб походить з крадежи, а єсть також підозріне, що коли мельник дійстно викопав якусь більшу суму гроший і більше дорогоцінностий, то він їх ще всіх не виміняв, ані не попродав, лиш може знов десь закопав в землю. Дальше слідство мабуть виясните цілу справу, а я о тім знову донесу. — *М.*

— Недоля. В Підволочисках служила дівчина, Олена Висневска, донька бідної вдови з Бродів. Олена мала 20 літ. Пізнала ся з помічником слюсарским на зелізници Котбрецким, чо-

---

кає, а що маю дуже важний і пильний інтерес до него, то прошу вас, будьте ласкаві его закликати.

— Мій пане, я сказала раз, що нема, отже нема. Ту не мешкає ніякий мужчина. Я розумію добре ваші інтенциї і претексти, за чим ви прийшли і длятого прошу, не строїти собі жартів з мене. Єсть инші способи і инші особи, ніж у моїй робітни, котрі ви молоді панове любите відвиджувати....

Панни вибухли вже хоральним сьміхом, почім зовсім збентежений Тадей почав помалу цофати ся до дверий і оправдувати ся:

— Честне слово даю, як вас, пані добродійко, шаную, мені справді треба Капустиньского.... отже перепрашаю.... і в....

— Але-ж, мій дорогий, — каже обурений Тадей до артиста, що ждав перед брамою — чого ти мене обдурюєш? Там ніякого Капустиньского нема і я лише дуже скомпромітував ся....

— Ну вже-ж, вже-ж, Капустиньского там нема — каже пан Фелікс і удає здивованого — бо я тобі казав шукати Біґосиньского....

— Але-ж Капустиньского.... Я тямлю добре....

— А я казав Біґосиньского.... Помішали ся тобі слова і нічо дивного, що дали тобі неприємну відправу, бо таку зміну прізвища могла та пані вважати глумом....

— Нехай і так буде, але я би присяг, що був Капустиньский, і длятого другий раз не піду....

Коло артиста стояв другий мужчина, їх знакомий, Бончальский, отже его висилає до робітні Копитковскої по того Біґосиньского і дає ему знов докладну інформацию, що той будучий участник гулянки мешкає в комнаті за робітнею; до неї ведуть двері з вікнами.

— А не бав ся, не питай, а смаруй просто через робітню на ліво і в двері, а певно его застанеш. А ти, Тадзю, іди до Бібульского і спровадь его ту.... кажи, що буде велика біба з авантурами.... Знаєш, мешкає ту зараз на ліво, нумер 3, на другім поверсї.

— Знаю і его спроваджу, бо він все має одно і то само прізвище.

Розбігли ся оба посли; а з них Бончальский вернув за хвилю, червоний як бурак.

— Що до чорта, чи ти кпиш собі з мене, чи що?

— Ну, або що?

— Та мене мало не викинули за двері. Я отвираю і, як ти мані казав, суну просто через робітню до дверий з вікнами, а ту за мною крики: де, хто, що?

— До пана Біґосиньского.

— Верніть ся! — кричить і біжить за мною якийсь старий кістяк — ту ніякого Біґосиньского нема.... а то кара Божа, напад на гладкій дорозі!... Я не питаю на то, а лечу і бачу, що то женьска комната до спаня....

— Бо ти зле пішов, певно на ліво?

— Розуміє ся, атже ти так сказав?

— А то треба було піти в другі такі самі двері на право.... Ну, й що?

— Баба сказила ся, панни злетіли ся як сороки, стали мене рвати, випихати і вчинив ся такий галас, стогін і писк, що зі страху, аби мені очий не видрапали, відкинув я від себе щось зо три швачки і чкурнув назад. Фе... стидай ся, Фельку, робити комусь такі збитки... Знаєш, перший раз трафило ся мені бачити таке пересерде жінок.... хотіли мене з'їсти.

Пан Фелікс усьміхав ся, затирав руки толкував Бончальскому, що треба було йти на право.

— Ну, що там — каже і клепле товариша по плечи — тепер іди по Бонка і прийдіть разом під Коропа, забавимо ся славно, бо я нині дуже веселий.... Не дуй ся, що там війна з бабами, велика річ!...

Збентежений товариш відійшов, а за хвилю появив ся Бібульский.

— Добре, що ти прийшов — каже артист — а деж Тадзьо?

— Казав, що йде просто до кнайпи.... Яке-ж то сьвято буде?

— Скажу вам при тоасті, річ дуже важна і цікава, а тимчасом, мій дорогий, зробиш мені одну прислугу.

— Добре, кажи, тільки не жадай мамони — каже помалу і з притиском — бо не маю....

— Ех, ні, у мене гроший, як у Ротшільда, лише я хотів би попросити одного з товаришів малярів, що приїхав з Монахова тому кілька днів. Славний хлоп, а „нумер“ веселий, як сам Фіґаро. Мешкає в тій каменици на третім поверсї у своєї тітки Копитковскої, котра

[чол]овіком легкої совісти. Наслідки знакомства були невеселі. Прийшли на сьвіт близнята, через котрих Котбрецкий відрік ся Олени, а сама Олена стратила службу і мусіла поїхати до матери до Бродів. Мати бідна не могла удержати нараз трое зових осіб в хаті і певно не скупила докорів доньці. Як там они годили ся чи сварили ся, не знати, але дня 7 с. м. рано виїхала Олена з Бродів, в дорозі у ваґоні зажила отруї з. зв. квасної води і вже без памяти приїхала до Підволочиск до свого „милого“. Найшли еї непритомну в ваґоні, перенесли зараз до уряду громадского і ту доктор Сьвідерский заняв ся нею та привів до памяти. Переконавши ся, що вже не грозить їй ніяка небезпечність, віддав еї до приватного дому на дальше лічене. А любий Котбрецкий сьміе ся з того всього. Яке ему діло до нещасної Олени і своїх дітий?... Бувають в житю такі сумні пригоди, які й видумати годі.

— **По американьски.** Руска ґазета в Америці *Свобода* нарікає на своїх „передплатників“, що не платять, і так їх навчає по американьски: „Богато наших людий думає, що утримати ґазету так легко, як здоровому пирога з'їсти. Гей добрі люди! Коб ви знали, що то мозолу і праці коло того, то би певно не пожалували тих кілька долярів на рік... Звертаєм ся передовсім до тих, що читають ґазету, а заплатити ніколи навіть і не думають. Поступоване їх противить ся закону божому, природному і людскому. Такі люди за кожде слово, котре читають за дармо, мають гріх непростимий, доки не заплатять. На тамтім сьвіті будуть страшно карані — послухайте: Кілька літ тому в місті Н. в Анґлії жив властитель купецкої ґазети, де все був подаваний курс гроший і де який товар можна спродати. Кождий купець без такої ґазети не міг обійтись і через то властитель часописи зробив ся дуже богатим, а бідним людям, що для него при ґазеті робили, все уривав що тиждня платню. Один его зецер, що працював тяжко за малі гроші, а мав численну родину, зажурив ся, дістав сухоти тай помер. Незадовго умер і сам брихатий властитель і лишив великий маеток і приказав жені, щоби і на дальше виходила ґазета, але щоби платня робітникам ніколи не підвисшалась. Богач властитель попав в пекло, бідний зецер пробудив ся небі. Єму дозволили подивитись, як то в пеклі мучать ся грішники, і оголосити се в ґазеті, при котрій працював. Так і сталось. В самім тім часї, коли в друкарни складалась посмертна вість о властителю ґазети, де его хвалили і жалували за ним, являєсь з тамтого сьвіта зецер і каже: не хваліть, бо нема що. Той скупар за нашу кривду дістає по писку від дявола, кілько букв в ґазеті, кілько пунктів, кілько протинків і инших друкарских знаків. Так то він мучать ся за нашу кривду. Вкінци хтось запитав ся духа: Як мучать ся ті, що читають ґазету, а за ню не хочуть платити. Тоді дух голосно відповів: „Для тих, що не платять за ґазету, есть осібна кара: На самім дні пекла лежать купами огнені букви великі і малі. З тих огненних літер складають дармо читателї ту ґазету, за котру не заплатили. Коли ґазета зложена і готова до друку, тоді приходить чорт, каже кождому такому лягати під прасу, на его плечах кладе форму ґазети і так довго тисне тою пprасою, доки ціла ґазета не відібе ся на плечах розпаленими буквами тих, що за ґазету не заплатили і бідного редактора ошукали“...

[М]ає там робітню біля. Мабуть она ему чимсь більше, як тіткою, але вважаєш, есть то ніби панна, отже має титул тітки. — Я не можу звідси відійти, бо жду на Бонка і Костя, що мають ту прийти, отже, мій любий, піди там і приведи его зручно під яким-будь претекстом, бо на пятнику стара би певно не позволила.... Третій поверх, двері просто сходів.... пані Копитковска.

— Ну, ну, вже я его витягну — каже Бібульский помалу — хоч то дуже високо, але для приязни дав ся циган повісити.

Новий посол Бібульский то мужчина низький, вже старший, товстий собі, з великим лицем округлим як придавлена диня, покладена поміж двома піднесеними плечима. З роду був шляхтич, бувший обиватель земний, розуміє ся збанкрутований, котрий так собі переніс ся до міста шукати посади, а тимчасом занимає ся приватною продажею францускиx вин і росийскої гербати. А що дуже щасливо грає в віста, то якось тягне свое жите з дня на день і старае ся познакомити ся з як найбільшим числом людий для розширеня своєї торговлї. А тепер навіть, драпаючись по вищерблених сходах, думає собі, що та пані — як же еї звуть? — Копитковска, може побільшити число его відборців коли вже не на вино, то хоч на гербату.

(Конець буде.)

Всячина.

— **Дива людскої природи.** В берлиньскім товаристві антропольоґічнім подав др. Бартельс до відомости, що в місті Гамельн, над рікою Везерою в Німеччині, знайдено нагробний камінь, котрий розказує давну цікаву історию. В тім місті породила була якась жінка в 1600 р. семеро дітий нараз; діти жили якийсь час, були охрещені, але відтак поумирали. Здає ся, що се був правдивий факт, бо на камени нагробнім не лиш виписано, що дїти уродили ся 9 січня, а поумирали 20 січня 1600 р., але також і виковано на нім семеро маленьких дїтий, з котрих одні більші, а другі менші. Звістна же загально річ, що коли більше дїтий народить ся разом, то одні бувають більші і сильнїйше розвинені, а другі менші і слабші. Зібрані на засїданю лїкарі і учені не хотїли однакож в то вірити, щоби ті семерята жили аж одинайцять днів і для того здогадують ся, що каменяр ошибочно викував в камени день 9 замість 19 січня. На всякий случай єсть се перший доказ, що можуть народити ся семерята. Статистика показує, що на 10 мілїонів породів буває 118 четвернят, а три пятернята. Близнята і трійнята бувають, як звістно, досить часто.

Той сам доктор предложив зібраним хвостик, який др. Рейнах відтяв одному пятинедільному хлопяткови в Зенфтберґу в Бранденбурґії. Хвостик сей був на 5 центиметрів довгий і порослий з гори мягоньким волосєм, але в середині не мав костий, отже не був таким, як хвости у звірят, а так само оперуючий лїкар не міг того добачити, щоби дитина могла тим хвостиком рушати.

— **Писарі на Всході**, особливо же маврийскі в північній Африцї, ріжнять ся дуже від наших. Коли прийти до канцеляриї маврийского нотаря або адвоката, або хоч би до публичного писаря, що сидить де на улици під хатою та пише людем письма, то передовсім впадає в очи, що нема ніякого стола до писаня. Без стільця або крісла можемо й ми обійти ся, але без стола вже ніяк, а у Маврів противно. Маврийскому писареви потреба лиш лавки або стільця, або хоч би розстеленої на земли соломяної мати. Правдиві писарі маврийскі сїдають таки найрадше на землю і загнувши ноги під себе, кладуть папір на колїно і пишуть. А каламар у них також дивний: єсть то мале порцеланове горнятко, в котрім єсть губка, намочена добре в чорнилї; в ту губку мачають они свое перо. Очевидно, що й перо у них есть инакше як у нас; єсть то кусень тростини, затятий так, як давнїйше затинали у нас гусячі пера. Дрібонько і тоненько не можна таким пером писати, але й ніхто там так не пише; маврийскі писарі не могли би навіть писати нашими сталевими перами. Ті писарі, що мусять часто ходити, носять прибори до писаня з собою за поясом. Єсть то мосяжна дутка з головкою, в котрій знаходить ся тростинове перо, а в головцї губка з чорнилом. Ті писарі, що на торгах роблять купуючим рахунки, мають перед собою або камінну плиту або дошку, посипану мілким піском і на тім піску пишуть они тоненьким, на 60 центиметрів довгим прутиком.

— **Песій дотеп.** Сидить подорожний і дивить ся крізь вікно, як на дворі шпак ходить псови по голові та дзюбком дзюбає, нїби блохи шукає. Пес лежить спокійно, але на конець ему того вже за богато, кинув головою, клапнув мордою, зловив шпака як муху і положив ся знову на бік та лежить. Подорожного злість взяла на пса, що він позбавив житя бідного шпака, коли дивить ся, а пес отворив морду і випустив шпака знов так само як муху, а шпак станув собі з боку та тріпоче ся і поправляє собі крильця. Хто не вірить, нехай поспитає того подорожного, котрий то бачив на власні очи.

Телєґрами.

Відень 14 падолиста. Fremdenblatt обговорюючи окружник міністра Ґірса, каже: Цар Николай II. хоче як і его батько стати ся заборолом мира. Европа прийме з вдоволенєм завірене дане в імени царя досьвідним міністром, котрий через довгі лїта з'єднав був собі довіре у свого монарха і поважане за границею.

Париж 14 падолиста. В палатї послів поставив посол Боасі д'Анґля інтерпеляцию в справі положеня на Мадаґаскарі. Міністер справ заграничних відповів, що місия Леміра не удала ся. Говаси виступають ворожо против Французів, а правительство постановило зажадати кредиту в сумі 65 мілїонів франків на удержане протекторату в Мадаґаскарі. Франция нїчим не зобовязала ся супротив держав заграничних, а Анґлїя признала протекторат Франциї на Мадаґаскарі. Теперішний стан в Европі єсть мирний, а смерть царя не змінила нїчого в ситуациї політичній. По сїм вибрано комісию з 12 членів для підготовленя робіт для жаданого кредиту.

Петербург 14 падолиста. Journ. de St. Ptbg. доказує, що окружник мін. Ґірса не потребує широкого коментаря, бо політика нового правлїня повістане так само як і доси льояльна, вимірена для загального успокоєня і сповненя ідеалів Росиї, котра хоче бути сильною для свого добра, а не для шкоди других.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах службы на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.